

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **R. H.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2020, č. j. 16 A 64/2020 - 41,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 14. 10. 2020, č.j. KRPA-243459-26/ČJ-2020-000022-ZSV, bylo podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím téhož orgánu ze dne 17. 9. 2020, pod č. j. KRPA-243459-13/ČJ-2020-000022-ZSV, a to o 30 dnů. Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila tím, že i nadále trvají důvody zajištění žalobce uvedené v ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, přičemž uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b tohoto zákona, nahrazujících zajištění (respektive jeho prodloužení), by nebylo dostatečně účinné.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, ve které namítal, že v jeho případě nebyly splněny důvody uvedené v § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, které by odůvodňovaly prodloužení jeho zajištění. Městský soud dospěl k závěru, že oba zákonné důvody deklarované v napadeném rozhodnutí žalované obstojí a žalobu proto rozsudkem ze dne 18. 12. 2020, č. j. 16 A 64/2020 - 41, zamítl. Pokud jde o důvod uvedený v § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců,

tedy nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, městský soud konstatoval, že „žalobce na území České republiky v době od 17. 7. 2020 do 16. 9. 2020 pobýval nelegálně. S žalobcem bylo dne 16. září 2020 zahájeno trestní stíhání pro přečiny výtržnictví dle ust. § 358 odst. 1 trestního zákoníku, krádež dle ust. § 205 odst. 1 trestního zákoníku a přečin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce se ve své výpovědi přiznal k tomu, že poškozeného napadl a že následně odjel z místa události se zbraní poškozeného, přestože nevlastní žádné oprávnění k užívání zbraně. Na základě uvedeného soud shledal nepochybné, že žalobce nerespektoval právní předpisy České republiky, z území České republiky nevycestoval, ačkoli byl povinen tak učinit. [...] Přestože v případě žalobce do současné doby nedošlo k pravomocnému odsouzení za spáchání trestného činu, tak bylo jím samotným, v jeho výpovědi opakovaně potvrzeno, že se trestné činnosti dopustil, a také potvrdil, že na území republiky po dobu svého pobytu nelegálně pracoval jako řidič taxislužby. Nejsou tedy žádné pochybnosti o tom, že žalobcovo jednání nebylo v souladu s právními předpisy České republiky. Žalobce na území nelegálně pobýval, vykonával zaměstnání řidiče taxislužby a dopustil se jmenovaných přečinů. V případě žalobce se tedy jednalo o soustavné chování svědčící dostatečně o jeho zcela negativním přístupu k základním povinnostem, které mu ukládají zákony. Na základě uvedeného považoval soud za odůvodněný závěr žalované, že z chování žalobce lze dovodit jeho neochotu dlouhodobě respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, a že skutečně existuje důvodná obava, že v dosavadním chování bude pokračovat a v důsledku toho dojde v budoucnu k narušení veřejného pořádku. Po zvážení intenzity porušování zákona ze strany žalobce zdejší soud dospěl k závěru, že je zřejmé, že přijaté opatření splňuje kritéria přiměřenosti“.

[3] Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou blanketní kasační stížností. Usnesením ze dne 29. 1. 2021, č. j. 3 Azs 8/2021 - 19, byl stěžovatel, prostřednictvím ustanoveného zástupce, vyzván k odstranění vad kasační stížnosti, tj. k uvedení důvodů, pro které rozsudek městského soudu napadá a jaký návrh ve věci činí, a to ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení.

[4] Stěžovatel k výzvě soudu kasační stížnost doplnil podáním ze dne 3. 3. 2021. Uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro „vad[u] řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit“.

[5] Stěžovatel nikterak nerozporuje závěry městského soudu, pokud jde o existenci důvodu pro prodloužení zajištění uvedeného v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vyjadřuje nesouhlas toliko s posouzením (ne)existence důvodů dalšího zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, které označuje za excesivní a nezákonné. V této souvislosti cituje příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku (viz bod [2] výše) a shodně jako v žalobě opakuje, že jeho trestní obvinění bylo toliko jednorázovým incidentem, spočívajícím v jediném skutku, představujícím jednočinný souběh několika přečinů. Tento incident nebyl ani důvodem pro vazební stíhání stěžovatele (uvalení vazby nebylo ani navrhováno). „S ohledem na objektivní absenci

pokračování

nebezpečí pro své okolí, a to že v době vydání předmětného rozhodnutí nebylo v jeho trestní věci dosud pravomocně rozhodnuto, tak nelze situaci stěžovatele srovnávat s osobou, která se trestné činnosti dopouští opětovně, soustavně či která si takovým způsobem např. opatřuje prostředky k živobytí a u níž tak lze očekávat, že existuje reálné nebezpečí ohrožení veřejného pořádku“. Dále stěžovatel lakonicky uvádí, že „[d]alší, přidružené okolnosti, týkající se nelegálního pobytu stěžovatele na území České republiky, eventuálně porušení podmínek jeho legálního zaměstnání, pak - byť ve svém souhrnu - nemohou v žádném případě postačovat k závěru o důvodném ohrožení veřejného pořádku, tedy okolnostech, jež by mohly vést k závěru o důvodnosti zajištění stěžovatele podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců“. Svou argumentaci stěžovatel uzavřel tvrzením, že dostatečného ponaučení se mu dostalo již v souvislosti s uložením správního vyhoštění, které ostatně řeší otázku jeho dalšího pobytu na území ČR.

[6] Před věcným projednáním kasační stížnosti byl Nejvyšší správní soud povinen zabývat se nejprve tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky přezkumu napadeného rozsudku.

[7] Řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[8] Důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci uplatněnou v předchozím podání v řízení před krajským soudem či její pouhé převzetí do kasační stížnosti, zákonné požadavky na kasační stížnost nesplňuje. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. V soudním řízení správním je to žalobce, respektive stěžovatel, kdo vymezuje hranice soudního přezkumu. Soud není oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něho argumenty ani vyhledávat možné vady napadeného soudního rozhodnutí (viz například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[9] V nyní posuzované věci stěžovatel pouze v prakticky nezměněné podobě opakuje svá žalobní tvrzení o nižší společenské škodlivosti svého protiprávního jednání, pro kterou nebyly splněny podmínky pro zajištění uvedené v § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, aniž by věcně reagoval na argumentaci krajského soudu, proč nejsou důvodná. Současně netvrdí, že by na uplatněnou žalobní argumentaci neobdržel od městského soudu dostatečnou odpověď (fakt, že se městský soud s danou žalobní námitkou přezkoumatelně vypořádal, ostatně svědčí i v bodě [2] výše citovaná část jeho argumentace). Nejde proto o kasační námitku opírající se o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se tedy touto argumentací nemohl věcně zabývat, neboť podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení*

před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Citované ustanovení vylučuje též možnost vypořádat se s tvrzením žalobce, dle kterého pro něj bylo dostatečným poučením o následcích protiprávního jednání samotné rozhodnutí o správním vyhoštění; v tomto případě jde o argumentaci, která nebyla uplatněna v řízení před městským soudem, jakkoli v tom stěžovateli evidentně nic nebránilo. Pro úplnost lze dodat, že o celkově problematické úrovni kasační stížnosti svědčí i fakt, že stěžovatel (respektive jeho zástupce) výslovně uvedl, že důvody jeho podání mají původ v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., výslovně však v této souvislosti citoval znění § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Z uvedených důvodů proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost pro nepřipustnost postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Konečně, pokud jde o odměnu soudem ustanoveného zástupce stěžovatele, advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského, kterou podle ustanovení § 35 odst. 10 věty první před středníkem s. ř. s. platí stát, Nejvyšší správní soud tuto odměnu zástupci výrokem ad III. nepřiznal. Jakkoli totiž Mgr. Lechovský učinil v dané věci jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti), kvalita tohoto úkonu neodpovídala účelu právního zastoupení, neboť neumožnil věcný přezkum napadeného rozsudku městského soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu